

τήθη ἂν κέκτηται καὶ αὐτὸς τὴν εὐχέρειαν τοῦ κινεῖν τὸ ἐπικράνειον δέρμα, παράυτα ἔδειξε τὴν ἰδίαν πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύτητα.

»Τὸ παράδειγμα τοῦτο δεικνύει σαφῶς πῶς δύναται δυσαποσπάστως νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀπολύτως ἰδιώτης τις ἀνωφελής, καταγομένη πιθανῶς ἀπὸ τῶν παμπάλαιων ἡμιανθρωπίνων ἡμῶν προγόνων· πολλοὶ πίθηκοι ὡς γνωστὸν, χρησιμοποιοῦσι τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ κινεῖν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς πρόσω τε καὶ ὀπίσω.

»Ἐν τοιαύτῃ πεπηρωμένη καταστάσει εὐρίσκονται παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς οἱ σκοποῦντες τὴν κίνησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός (τῆς κόγχης), καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ οἱ σκοποῦντες τὴν κίνησιν τῶν διαφόρων αὐτοῦ τμημάτων, πάντες ἀνήκοντες εἰς τὸ σύστημα τοῦ ὑποδορείου μύος. Οἱ μῦς οὗτοι ποικίλλουσι κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν παρὰ τοῖς διαφόροις τῶν ἀνθρώπων, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἐγὼ εἶδον ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ κινήσῃ ἅπασαν τὴν κόγχην τοῦ ὠτός πρὸς τὰ πρόσω. Ἄλλοι κινουσιν αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω· ἄλλοι τις ἐκίνοι αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἶνε δὲ πιθανόν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λόγων, οὗς εἶπέ μοι πρόσωπόν τι τῶν τοιούτων, ὅτι καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα, μετὰ ἐπανειλημμένας ἀποπειράς νὰ κινήσωμέν πως τὰ ὦτα ἡμῶν, ἀπτόμενοι συνεχῶς καὶ προσηλοῦντες ἐπ' αὐτῶν ἅπασαν τὴν προσοχὴν.

«Ἡ ἐπιδεξιότης αὕτη τοῦ τείνειν τὰ ὦτα πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν εἶνε ἀναμφιβόλως μεγίστης ὠφελείας διὰ τὰ ζῶα πρόξενος, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἀναγνωρίζουσι τὸν τόπον, ὅθεν ἐπίκειται κίνδυνος· οὐδέποτε ὅμως ἤκουσα ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι ἔτεινε ποτε ἄνθρωπος οὕτως τὰ ὦτα καὶ ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης προσεπορίσατο ποιᾶν τινα κατὰ τοῦ κινδύνου ὠφέλειαν».

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ ἄλλα πολλὰ λέγει περὶ τῶν πεπηρωμένων τούτων ὀργάνων ὁ Δέρβιν.

Ἐν τούτοις κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ **Abbé Maroules** ὁ φιλόσοφος **Crassot** εἶχε τὴν ἰδιότητα ταύτην. «Εἶχε τι τὸ ἰδιάζον», λέγει οὗτος, «ὅπερ εἰς οὐδένα ἄλλον εἶδον μέχρι τοῦδε, τουτέστιν ὁσάκις ἤθελε κατεβίβαζε τὰς κόγχας τῶν ὠτων του, καὶ ἀνῶρθου πάλιν αὐτὰς χωρὶς νὰ τὰς ἐγρίζη ποσῶς».

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲ Ἰουστινιανὸς εὐχερέστατα ἐκίνοι τὰ ὦτα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Ἐνεκδότοις αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ φατρία τῶν Πρασίνων ἀπεκάλει αὐτὸν ἐν τῷ ἱπποδρομείῳ δημοσίᾳ καὶ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἄνον». Βεβαίως δὲ δύναται ἡ ἰδιότης αὕτη ν' αὐξηθῆ τὰ μέγιστα δι' ἀσκίσεως. Κύριός τις τοῦλάχιστον διηγεῖτο ὅτι, ἰδὼν ἕτερον νὰ κινή τὰ ὦτα, ἐγυμνάσθη καὶ αὐτὸς καὶ κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἰδιότητα ταύτην. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἔβλεπεν, οὔτε ἠσθάνετο οὐδεμίαν κίνησιν, ἀλλ' ἐπιστήσας παρατταμένως τὴν προσοχὴν του καὶ ἐπιμείνας ἐπὶ

πολὺ ἀπέκτεσε τὴν ἰδιότητα ταύτην, ἦν κατόπιν ἐκαλλιέργησε περαιτέρω. Ὑπάρχει δὲ παράδειγμα μαθητοῦ σχολείου, ὅστις ἐκίνοι τὰ ὦτα ἀσυνετῶς καὶ ἀκουσίως ἐκ τούτου δὲ ἠναγκάσθη ν' ἀπομαχρυνθῆ τοῦ σχολείου, ἐπειδὴ ἀδιακόπως προὐκάλει τὸν γέλωτα τῶν συμμαθητῶν του, καὶ διετάραττε τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος ἔγραψε δύο ὅλα κεφάλαια, ἐν οἷς ἀπαριθμεῖ πλήθος παραδειγμάτων ἐξ ἰδίας πείρας, δι' ὧν γίνεται φανερὸν μέχρι τίνος βαθμοῦ δύνανται οἱ μῦς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος νὰ ὑποκύψωσι εἰς τὴν θέλησιν. Παραπέμποντες τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν ψυχροσωτήριον ταύτην ἀνάγνωσιν (**De humani corporis fabrica II. 13 καὶ 17**) τοῦ ἁγίου πατρὸς, εὐχόμεθα αὐτῷ παντελῆ ἀλειτουργικότητα τῶν πεπηρωμένων μυῶν τῆς δορᾶς αὐτοῦ καὶ τῶν ὠτων.

Ἐν Βόννῃ, 12 Φεβρουαρίου 1882. **ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.**

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

τῆς Ὀλλανδίας.

Ἐν Ὀλλανδίᾳ ὁ βασιλεὺς θεωρεῖται ὡς διοικητῆς τοῦ τόπου (**Stathouder**) μάλλον ἢ ὡς βασιλεὺς. Ἐν αὐτῷ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη δόσις βασιλείως ὑπάρχει κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀόστης. Τὸ αἶσθημα, ὅπερ ὁ Ὀλλανδικὸς λαὸς τρέφει πρὸς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, δὲν εἶνε τόσον αἶσθημα ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μονάρχου, ὅσον αἶσθημα ἀγάπης πρὸς τὴν δυναστείαν ἐκείνην τῶν **Orange**, τὴν συμμαρισηθεῖσαν ὅλους τοὺς θριαμβοῦς του καὶ ὅλας τὰς συμφοράς του, τὴν ζήσασαν, ὡς εἶπεν, τὴν αὐτὴν ζῶν ἐπὶ τρεῖς δλοκλήρους αἰῶνας. Ἡ χώρα κατ' οὐσίαν εἶνε δημοκρατικὴ, ἡ δὲ μοναρχία αὐτῆς εἶνε εἶδος ἐστεμμένης προεδρείας, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης μοναρχικῆς ἐπιδείξεως. Ὁ βασιλεὺς ἀπαγγέλλει λόγους ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κατὰ τὰς δημοσίους ἐορτὰς, ὅπως παρ' ἡμῖν οἱ ὑπουργοί. Μάλιστα ἀπολαύει καὶ φήμης τινὸς ρήτορος, διότι αὐτοσχεδιάζει τοὺς λόγους του, καὶ ἀγορεύει διὰ φωνῆς εὐγλώττου καὶ ἰσχυρᾶς, καὶ πολεμικοῦ οἴστρου, ὅστις ἄφρατον διεγείρει παρὰ τῷ λαῷ ἐνθουσιασμόν. Ὁ πρίγκηψ διάδοχος **Γουλιέλμος** τοῦ **Orange**, ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ **Leyde**, ὑπέστη δημοσίους ἐξετάσεις, καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῶν νομικῶν. Ὁ δὲ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως, φοιτᾷ εἰς τὸ αὐτὸ πανεπιστήμιον, εἶνε μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν φοιτητῶν καὶ προσκαλεῖ παρ' αὐτῷ εἰς δεῖπνον τοὺς καθηγητὰς καὶ συμμαθητὰς του. Ἐν Χάγῃ ὁ πρίγκηψ **Γουλιέλμος** μεταβαίνει εἰς τὸ καφεπωλεῖον, συνδιαλέγεται μετὰ τῶν γειτόνων αὐτοῦ, καὶ περιπατεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων αὐτοῦ νέων. Εἰς τὸ δάσος ἡ βασίλισσα κáθηται ἐπὶ ἐδωλίου πλησίον πτωχῆς γυναικός. Δὲν δύναται δὲ νὰ κατηγορήσῃ τις αὐτοὺς ὅτι ποάττουσι ταῦτα

ἵνα θηρεύσῃ δημοτικότητα, ὡς πλείστοι ἄλλοι ἡγεμόνες, καθόσον ἡ δυναστεία τῶν Orange οὔτε νὰ ἀυξήσῃ οὔτε νὰ μειώσῃ δύναται τὴν ἑαυτῆς δημοτικότητα. Παρὰ τῷ φύσει καὶ κατὰ παράδοσιν δημοκρατικῶ τούτῳ λαῷ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος κόμματος ὑπάρχει, ὅπερ, δὲν λέγω νὰ ἐπιθυμῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀναφέρῃ κἀν τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας. Τοῦναντίον ὁ λαὸς οὗτος, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸν βασιλέα του, κατὰ δὲ τὰς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀγομένας ἐορτὰς ἀποξευγνύει τοὺς ἵππους τῆς βασιλικῆς ἀμάξης καὶ ἀπαιτεῖ ἵνα πάντες φέρωσι ταινίαν χρώματος πορτοκαλλέας εἰς τιμὴν τοῦ ὀνόματος Orange, δὲν ἀσχολεῖται παντάπασιν κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας οὔτε περὶ τῶν ὑποθέσεων οὔτε περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐν Χάγῃ ἐδυσκολεύθη μεγάλην ἵνα μάθῃ ὁποῖον βαθμὸν εἶχεν ὁ πρόιγκιψ διάδοχος ἐν τῷ στρατῷ. Εἷς ἐκ τῶν πρώτων τῆς πόλεως βιβλιοπωλῶν, εἰς ὃν ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ μου ταύτῃ, ἥτις τῷ ἐφάνη παιδαριώδης, καὶ μοι εἶπεν ὅτι οὔτε ἑκατὸν ἴσως ἄτομα δὲν θὰ εὔρω ἐν τῇ πόλει δυνάμενα νὰ μοι ἀπαντήσωσιν.

Ἡ αὐλὴ ἐδρεύει ἐν Χάγῃ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ θέρους ἐξέρχεται ἐν μιᾷ τῶν ἐξοχικῶν αὐτοῦ ἐπαύλεων ἐν Gueldre, μεταβαίνει δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν εἰς Ἀμστερδὰμ, ὅπως διέλθῃ ἐπίσης ἡμέρας τινὰς ἐκεῖσε. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν πολλῶν, ὑπάρχει κανονισμὸς τις ὑποχρεῶν τὸν βασιλέα νὰ διέρχεται καθ' ἕκαστον ἔτος δέκα ἡμέρας ἐν Ἀμστερδὰμ, ἡ δὲ δημαρχία τῆς μνημονευθείσης πόλεως ἀναδέχεται τῆς διαμονῆς ταύτης τὰς δαπάνας· ἀλλ' ἀφοῦ σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον τῆς δεκάτης ἡμέρας, καὶ ἀρχίσῃ ἡ ἐνδεκάτη, καὶ τὸ φωσφόρον, οὔτινος ἡ Α. Μ. ἤθελε ποιήσῃ χρῆσιν ἵνα ἀνάψῃ τὸ σιγάρον τῆς, εἶνε εἰς βάρους αὐτῆς.

Α.

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μὲ χειλάκια μυρωμένα
Ἄπὸ γέλοιο καὶ φιλί
Εἴκοσι χρονῶν παρθένα
Ξεψυχᾷ ὅταν τὸ πουλί.

Τόση ἐμμορφιά, τί κρῖμα!
Τόσης νεύτης θησαυρὸ
Τὸν σκεπάζει τώρα μνήμα
Στολισμένο μὲ σταυρὸ.

Μὰ ἡ κόρη ποῦ πεθαίνει
Κι' ἀφοῦ χάσῃ τὴν πνοή
Μὲς' εἰς τὸ μνήμ' αὐτῆς κλεισμένη
Ἔχει μιὰ σταλιά ζωή...

Ἦς τὸν σταυρὸ κοντὰ ἀπλώνει
Τὰ δροσάτα του κλαδιά
Λουλουδάκι ποῦ φυτρώνει
Ἄπ' τῆς κόρης τὴν καρδιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος φιλοσοφικὸς μεταξὺ δύο φίλων.

— . . . Τὸ κάτω κάτω, φίλε μου, τί εἶνε τάχα καὶ ὁ ἄνθρωπος; Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐν ἀπὸ τὰ ζῷα.
— Ἄμ τὸ ἔξέρω, γιατί ἔτσι μὲ λέγει καὶ ἡ γυναικᾶ μου. . . κάθε βράδυ.

* *

Μάθημα ὑγιεινῆς διδόμενον ὑπὸ πάππου πρὸς ἐγγονόν.

— Παπποῦ, τὴν ἀνοιξὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶνε πλέον καθαρὸς παρὰ τὸν χειμῶνα;

— Καὶ πλέον ζεστός ἀκόμη, παιδί μου.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν ὁ ἥλιος καλλίτερα τὴν ἀνοιξὶ παρὰ τὸν χειμῶνα;

— Βέβαια.

— Γιατί, παπποῦ;

— Γιατί σηκώνεται πλέον πρῶτ.

* *

Ἄγαθὸς ἱεροκῆρυξ, ἀλλὰ λίαν μέτριος ῥήτωρ, ἔκαμνε διδασχὴν εἰς τοὺς ἐνορίτας του κατὰ τινὰ Κυριακῆν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία του, ἀντὶ νὰ φέρῃ εἰς κατάνυξιν, διέθεσε πολλάκις ἱλαρῶς τὸ ἀκροατήριον, ὀργισθεὶς ὁ ἱεροκῆρυξ

— Γελάτε, εἶπεν, ὅτι δὲν εἰζεύρω νὰ κηρύξω καλά; Ἄλλὰ στοχασθῆτε ὅτι τὸ νὰ γελάτε μ' ἐμὲ εἶνε ὡσάν νὰ γελάτε μὲ τὸν ἑαυτὸν σας· γιατί ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐδῶ, ἐπειδὴ ἐσᾶς μόνον ἔκριναν ἀξίους νὰ ἔχετε τέτοιον ἱεροκήρυκα.

* *

Δύο φίλοι συνδιαλέγονται.

— Ἐεῦρεῖς, ἀγαπητῆ, τί ἡλικίαν λέγει πῶς ἔχει ἡ Σοφία; τριανταδύο χρονῶν! Ἄκους; . . . οὔτε μῆνα περισσότερο. . . Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀναίδεια;

— Τί νὰ σοῦ ἔπῳ, Ἄμπορεῖ καὶ νὰ λέγῃ ἀλήθεια. . . Ἄμπορεῖ νὰ ἐγεννήθῃ δεκαπέντε χρονῶν! . . .

* *

Διάλογος πατρὸς καὶ υἱοῦ πενταετοῦς.

— Μπαμπά, πές μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖος εἶνε ποῦ κάμνει νὰ βρέχῃ;

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου.

— Ἄ! καὶ γιατί κάμνει νὰ βρέχῃ;

— Γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ χορτάρια.

— Μὰ τότε γιατί βρέχει καὶ ἐς τὴν αὐλή μας;

* *

— Μὰ τί ἀνησυχεῖς, Νικόλα; ἔλεγε κακοπληρωτῆς κύριος πρὸς τὸν ὑπρέτην του· ἤξεῦρες πολὺ καλὰ πῶς ὁ μισθός σου τρέχει, ἐνόσω εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, ἀφέντῃ, ἀνησυχῶ· φοβοῦμαι μήπως δὲν ἄμπορέσω νὰ τὸν πιάσω.